

Азъ нѣмамъ нийде роденъ кжтъ,
И толкозъ съмъ честитъ,
Че въ розовия аленъ цвѣтъ.
Ще си живѣя скритъ.

Тѣй малко знамъ за Божий свѣтъ,
И тѣй ми е добре!
Щомъ розитѣ повѣхвату, съ тѣхъ
И моя день ще спре.

А вѣнъ бавно се носѣше и сияеше пролѣтния день
надъ цвѣтящата земя.

Превелъ Владимиръ Поляновъ.

Плашило.

Вѣтъръ тихичко повѣе,
Вѣтъръ благъ и сръдногорски,
Ниви леко разлюлѣе,
Като сжщи вълни морски.

А надъ нивитѣ плашило
Ококорено се пери,
Страшенъ погледъ изблѣщило,
Кой го види потрепери!

Шапка скжсана отъ слама,
А лицето отъ торбичка,
Панталонъ широкъ за двама,
Дървенъ кракъ — и то едничкъ!

Вѣтъръ дрипитѣ му вѣе,
А то сякашъ се надига,
Да прехвъркне тамъ не смѣе —
Ни врабецъ, ни чучулига . . .

Навжсено като чума,
Ржце маха и те гледа,
Сякашъ иска да продума:
— Ако смѣешъ заповѣдай!

Емануилъ п. Димитровъ.

